

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE
WOJEWODY LUBUSKIEGO
NR NK-I.4131.61.2018.ABEJ
z dnia 13 kwietnia 2018 r.

Rada Miejska w Trzcielu

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2017r., poz. 1875 ze zm.) stwierdzam nieważność § 2 uchwały Nr XXXVIII/294/2018 Rady Miejskiej w Trzcielu z dnia 8 marca 2018r. w sprawie diet i zwrotu kosztów podróży służbowych dla sołtysów oraz członków rad sołeckich.

Uzasadnienie

Na sesji w dniu 8 marca 2018r. Rada Miejska w Trzcielu podjęła uchwałę Nr XXXVIII/294/2018 w sprawie diet i zwrotu kosztów podróży służbowych dla sołtysów oraz członków rad sołeckich. Uchwała została doręczona organowi nadzoru w dniu 15 marca 2018 r.

Po dokonaniu analizy prawnej organ nadzoru stwierdza, że uchwała w kwestionowanej części istotnie narusza prawo, tj. art. 37b ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1875, z późn. zm., dalej "u.s.g.").

Przedmiotowa uchwała została podjęta na podstawie art. 37b ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym, zgodnie z którym rada gminy może ustanowić zasady, na jakich przewodniczącemu organu wykonawczego jednostki pomocniczej będzie przysługiwała dieta oraz zwrot kosztów podróży służbowej. A także rada gminy może ustanowić zasady, na jakich członkom organu wykonawczego jednostki pomocniczej oraz członkom rady dzielnicy (osiedla), rady sołeckiej, będzie przysługiwała dieta lub zwrot kosztów podróży służbowej. Przepis ten daje radzie gminy możliwość ustanowienia zasad rekompensaty wydatków sołtysów w postaci diety i zwrotu kosztów podróży służbowej.

Rada Miejska w Trzcielu postanowiła, że sołtysom i członkom rad sołeckich ustala się dietę w wysokości 50 zł za udział w sesji Rady Miejskiej i w pracach komisji na zaproszenie Przewodniczącego Rady Miejskiej lub właściwej komisji i naradzie sołtysów na zaproszenie Burmistrza Trzciela, a także w wysokości 60 zł za rozliczenie kwitariusza podatkowego - czterokrotnie w ciągu roku (§ 1 uchwały).

Dodatkowo w § 2 tej uchwały Rada Miejska postanowiła, że w związku z wykonywaniem czynności związanych z pełnieniem funkcji sołtysa przysługuje miesięczna dieta w wysokości 250zł. Ustanawiając w § 2 zryczałtowaną dietę dla sołtysów Rada w sposób istotny naruszyła art. 37b ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym.

W ocenie organu nadzoru zakresem regulacji uchwały winna być objęta m.in. sytuacja, gdy przewodniczący organu wykonawczego przez pewien czas nie wykonuje obowiązków wynikających z pełnionej funkcji, a tym samym nie ponosi żadnych kosztów związanych z pełnieniem funkcji. Takiej regulacji przedmiotowa uchwała nie zawiera. W świetle powyższego, organ nadzoru stwierdza, że uprawnienie rady gminy do przyznawania diet sołtysom nie może odbywać się na jakichkolwiek zasadach, lecz jedynie na takich, które respektują prawo. Samodzielność podejmowania decyzji przez organy samorządu terytorialnego nie jest bowiem tożsama z dowolnością podejmowanych przez nie działań. Zasady, o których mowa w 37b ust. 1 u.s.g., winny zostać określone w uchwale rady gminy i być zgodne z prawem (por. wyrok WSA w Opolu z 14 stycznia 2016 r., sygn. akt II SA/Op 537/15). W użytym w art. 37 b ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym pojęciu "zasady" mieści się tryb rozliczenia diet i kosztów podróży. Dlatego też zakresem regulacji uchwały winna być objęta sytuacja gdy przewodniczący organu wykonawczego przez dłuższy czas nie wykonuje obowiązków wynikających z pełnionej funkcji, czyli nie poniósł żadnych kosztów (por. wyrok WSA W Gliwicach z dnia 7 kwietnia 2008 roku, sygn. akt IV SA/GI 970/07). Ustalona w stałej kwocie dieta w formie ryczałtu miesięcznego traci charakter rekompensacyjny, a przyjmuje charakter stałego, miesięcznego wynagrodzenia, niezależnego od kosztów związanych z pełnieniem funkcji.

Rada Miejska ustalając dietę w formie ryczałtu miesięcznego winna więc uregulować zasady pomniejszania kwoty diety w przypadku nie wykonywania zadań przez sołtysa. Regulacja przyjęta w kwestionowanym zapisie powoduje, że dieta sołtysa nie ulegnie zmniejszeniu mimo nie wykonywania

swoich obowiązków, a takie stanowisko Rady jest sprzeczne z normą kompetencyjną art. 37b ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym.

Z tego względu należało orzec, jak na wstępie.

Mając na względzie powyższe, stwierdzenie nieważności przedmiotowej uchwały w wyżej wskazanym zakresie jest uzasadnione i konieczne.

Od niniejszego rozstrzygnięcia służy prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wlkp. w terminie 30 dni od doręczenia rozstrzygnięcia za pośrednictwem Wojewody Lubuskiego.

Zgodnie z art. 92 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, stwierdzenie przez organ nadzoru nieważności uchwały organu gminy wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa w zakresie objętym stwierdzeniem nieważności, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

z up. Wojewody Lubuskiego
p.o. Dyrektora Wydziału
Nadzoru i Kontroli

Paweł Witt